

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

V. (XXI.) ÉVFOLYAM, 2. SZÁM 2010. JANUÁR 14.

200 FORINT

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)3071166

A HARC ELKEZDŐDÖTT

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPE ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

TÁMAD A TŐKE

A tőke nem veszi félvállról a dolgokat. A BKV bekeményített. Kollektív szerződés nincs, de cserébe kirúgja azokat a gépkocsivezetőket, akik nem akarnak szemétkébe való buszokra felülni. A sofőröket nem csak az dühíti fel, hogy a buszok régiiek, hanem igazából az, hogy minden ellenkező híresztelés ellenére van a BKV-nál pénz, csak éppen nem buszokra költik, hanem szép fizetésekre, végkielégítésekre, tanácsadói díjakra, Magyarán, a köz helyett saját zsebre dolgoznak.

A Magyar Posta vezetőinél is az ütötte ki a biztosítékot, hogy a kézbesítők nem egyszerűen fizetésemelést kértek maguknak, hanem százezer forintnyi részesevést a Posta eladott ingatlanjaiból. Álljon meg a menet, mondták a Posta tőkései, és lazán az utcára tették a szervezésben résztvevő 29 postást, szakszervezeti embereket.

A tőke támad, s tessék elhinni, hogy ez csak a kezdet. A dolgozók nagy része meglepődött. Sokan komolyan azt hitték, hogy demokrácia van, ahol szépen sztrájkolhatunk, a tulaj meg felemeli a fizetést. A tulaj nem akarja a fizetést felemelni, mert akkor neki kevesebb marad. A tőkés ma szinte akármit megtehet. Nem csak azért, mert a törvények végül is őt védik és nem a melóst. Másért is. Sztrájkolnak a buszosok, de messze nem minden buszos. A HÉV-dolgozók melléjük állnak, de nem áll melléjük minden BKV-dolgozó. A Posta vezérkara öt perc alatt kiegyezett a legtöbb postás szakszervezettel, csak a kézbesítők tartottak ki. A kézbesítők sztrájkoltak, de messze

nem minden kézbesítő, pedig róluk is szó volt. A kézbesítők egyedül maradtak a postások nagy társadalmában, senki nem állt melléjük, pedig a kézbesítők értük is sztrájkoltak. A Liga Szakszervezet odaállt a kézbesítők mellé, de példának okáért az MSZOSZ hallgat. Miért? Miért kell a magyar dolgozónak szenvedések árán megtanulnia azt, amit más európai munkások már réges-régen tudnak? Nevezetesen azt, hogy az egyes munkás semmi a tőke elleni harcban, de a munkásosztály már erő. Mikor fogjuk végre felismerni, hogy alapvető érdekeink egybeesnek, legyen szó vasutásról, ápolónőről, rakodó munkásról vagy éppenséggel postásról?

**SZERVEZKEDNI! SZERVEZKEDNI!
SZERVEZKEDNI!**

Persze, már sokan értik. Íme, egy tanulságos részlet egy levélből. Az írás az Interneten érkezett, ezért elárulhatom a szerző nevét is, mert egyébként is lenyomozható. Nos, Németh Csaba olvasónk ezt írja: „A postánál történtek csak azt mutatják, hogy a becsületesen dolgozó, jogaiért a – semmi esetre sem kényelmes – sztrájk mellett kiálló, vagy azt esetleg szervező munkavállalót már jogi alanynak sem véve megfélemlítik! Milyen pitiáner és visszataszító ez az eljárás, amit a posta managementje végzett!” És most jön egy érdekes kitétel: „Én őszintén megmondom, nem vagyok kommunista, de osztom a véleményüket! Az eset minden demokratikus jogállamban is elítélendő! Kiken állnak bosszút, 29 családon, a dolgozók családtagjain, gyermekeik!? Jómagam 14 évet dolgoztam ame-

rikai cégeknél közép-, és felsővezetőként, ebből 7 évet külföldön, Olaszországban. Volt munkahelyemen a szakszervezet harmonikusan működött együtt a managementtel. Németországban ugye a szakszervezet legalább 2 tagot delegál még a cég igazgatósági tanácsába is. Ezzel a lépéssel nem csak a posta managementje járatta le magát, hanem tovább rontotta a magyar munkahelyi morált, és szerintem a felelősen gondolkozó befektetők szemében a magyar munkaerőpiac megítélését is.” Szerzőnk receptet is ad a tennivalókra: „Létre kell hozni egy erősebb, magyar munkavállalói szakszervezetet!” Egyetértünk! Akkor leszünk erősebbek, szervezkedünk, szervezkedünk és harmadszor is, szervezkedünk!

A SZUPERTITKOS BENZINÜGY

Ezen a benzinügyön eltűnődtem egy kicsit. Az MSZP-kormány addig ügyeskedett, amíg az osztrák OMV kapta meg a jogot arra, hogy az állami kocsikat ők lássák el üzemanyaggal. A Fidesz mindjárt támadott is, mondván, mi lesz, ha a magyar titkosszolgálat kocsijainak rendszámát megszerzik az osztrákok. Nyugi, semmi sem lesz! Először is, nincs olyan sok belőle. Mármint a kocsikból, titkosszolgálatból egy kicsit sok van. Másodsorban, az amerikaiak már nyilván tudják a rendszámokat, akkor már nem oszt, nem szoroz, hogy sógorék is megtudják.

Más a baj. A közbeszerzési törvényről tudjuk már egy ideje, hogy úgy, ahogy van, a korrupció melegágya, de mégsem akarnak rajta változtatni. Talán éppen ezért nem! Nos, én minden magyar állami intézményt arra köteleznék, hogy magyar cégek magyar termékeit használják. Ne tegyünk szívességet a külföldieknek, hogy önként és dalolva lemondunk a saját piacainkról. A titkosszolgálatok közül egyet-kettőt bezárnék, a többit pedig eldugnám. Ugyanis titkos akkor lesz egy szolgálat, ha titkos. Ellenfeleink előtt, barátaink előtt is. Előttük pláne!

THÜRMER GYULA

A RENDHEZ ERŐ ÉS TEKINTÉLY KELL!

BESZÉLGETÉS IFJ. ÁRVAI JÁNOSSEL,
A MUNKÁSPÁRT PEST MEGYEI AKTIVISTÁJÁVAL

Ifj. Árvai János, akit mindenki Dinóként ismer, kiváló biztonsági szakember, akit szíve-lelke hozott a Munkáspártba. Május elsejei rendezvényeink biztonságára ő a garancia. Nagy szakértelemmel, de szinte észrevétlenül teszi a dolgát. Hűséges munkatársa egy nagyszerű kutya, Szulda. A gyári akciókra is szívesen jön. Ő volt az első, aki A Szabadság felhívására azonnal telefonált, és jelezte, hogy részt kíván venni az akciókban, s kész elvinni az elvtársait a harcmezőre. Olyan ember, aki mellé az ember szívesen odaáll a golyózáporban.

– *Hogyan kerültél a pártba?*

– Ez jogfolytonos dolog nálam. A kezdet kezdetétől itt vagyok. Akkor kezdtem a „folytatást”, mikor még a Köztelek utcában volt a székházunk. Ez elég rég volt. Bejártuk az elnök elvtárral az országot, és többször megfordultunk külföldön. Ezekre az utakra érdekes és hasznos élményekként emlékszem vissza. A salgótarjáni kongresszuson is ott voltam. Édesapám, aki szintén Árvai János, szintén párttag, évtizedek óta.

– *Grósz Károlyal is találkozottál?*

– Igen. Mi fuvaroztuk és vigyáztunk rá. Biztonságban volt. Jól megtanultam verekedni, hogy ha bármi történik, meg tudjuk védeni. Felejthetetlen időszak volt. Akkor kezdődött a másik harc, az igazi, a kapitalista Magyarország, ahol minden összedőlt – de bele-tanultunk. Ma is ott vagyunk, ahol lennünk kell, ahol megmutatja magát a párt az embereknek, és megpróbálja kinyitni a szemeket és a füleket. Május elsején, Kádár-megemlékezésen és minden más rendezvényen ott vagyok. Ez fontos része ma a pártmunkának. Kint az utcán kell jelen lenni, és ezzel teremteni világosságot.

– *Kutyád mióta van?*

– Úgy tanultam meg járni, hogy fogtam a kutya szőrét, és sétáltam vele. Már csak egy van, kettő meghalt. Jövőre kap egy kislányt.

– *Szép kutya! – nézem a csodálatos „macskót”.*

– Közép-ázsiai juhász. Két öreg kan nevelte fel, igazi, domináns hím kutya. Ember be nem jön a házba. A kutya vigyáz a szüleimre, amíg dolgozom. Megszoktuk – mindig volt kutyánk. Négy hónapos volt, mikor elvittem kutyaiskolába. Két éves koráig mindig nekem fordult, mert ő akart a farkavezér lenni, de megtanítottam, hogy ez nem így van. Ezeknél a kutyáknál el kell dönteni, hogy ki a főnök. Nagyjából két év alatt érnek be fizikailag és szellemileg is. Szeretet és türelem kell hozzájuk, de ugyanakkor következetesség is.

Egyik alkalommal édesanyám adott a ku-

tyának egy jutalomfalatot, és lehajolt meg-simogatni, mire a kutya megharapta. Nem a kutya volt a hibás. Ilyenkor békén kell hagyni, hogy egyen. Természetesen tetanusz nem volt a sebészeti osztályon. Ekkor is szembe-sültem a magyar egészségügy állapotával. Egy jól működő intézményrendszert löktek a szakadék szélére. Ennek kellene sürgősen véget vetni.

– *Nem szereted az agyonszabályozottságot, mégis fegyvelmezett vagy...*

– A seregben vitatkoztak velem, hogy miért borotválom a fejem, mire azt válaszoltam: „Főhadnagy elvtárs! A hajnak csak a hosszúsága van meghatározva, a rövideg nem!”

Az igazgató mindig azt mondta az iskolában, hogy „Csak a két Árvaitól szabaduljunk meg!” Mikor meglátott munkásör egyenruhában, a haját tépte. Szívesen gondolok vissza arra az időre, mikor megkaptam a Kiváló Munkásör jelvényt.

A csengőhang a telefonomon az Internacionálé. Inkább hat ember vizsgálja az ügyemet, minthogy hat ember vigye a koporsómat.

– *Szerinted rend van ma az országban?*

– Borzasztó állapotok vannak. Ha a TV ostromnál közéjük lönek, megspórolnak több-száz millió forintot. De mindennek megvan az oka! Ahhoz, hogy rend legyen, az erőszakszervezetnek erősnek és tekintélyt parancsolónak kell lenni. Szinte sehol a világon nem lehet így viselkedni a rendőrökkel, mint nálunk. Sajnos tömeget sem tudnak oszlatni. A tömeget pedig csak erőszakkal lehet fel-oszlatni, vagy ha kitombolta magát! Láthatjuk, csak egyszer kell elkövetni hibát, utána már nem tudnak úrrá lenni a helyzeten.

Rasszista bűncselekményért még senkit sem ítélték el – ez egyszerűen vicc. Egyszer a miniszter elment a fiatal államtitkárral megnézni egy börtönt és egy óvodát. A börtönben spártai körülmények voltak, míg az óvodában a legmodernebb felszerelés. A miniszter elrendelte, hogy az óvodai felszerelést

Árvai János

1954. július 14-én született Budapesten. 1971-ben esztergályos szakmunkás vizsgát tett, majd 1977-től két évig volt katona Szentkirályszabadján, II. osztályú repülőgép-szerelőként. Munkásör lett, KISZ-tag és ifjúgárdista. Folyamatosan végigjárt mindent a rendszerváltásig. Volt munkásör, és vigyázott a rendre az ifjúsági klubban. Tíz évig főállásban őrködött. Nagyon büszke arra, hogy közelharc kiképzőként sikereket ért el. Jelenleg esztergályosként dolgozik, és mindenhol jelen van, ahová a párt hívja.

vigyék át a börtönbe és fordítva, mire az államtitkár rákérdezett: miért? A válasz: tudod fiam, mi már nem leszünk óvodások...

– *A rendszerváltást hogyan értékeled?*

– Kelet-Európát Gorbacsov eladta. Aztán az akkori MSZMP-ből előkerültek a harmadosztályú, tehetségtelen káderek, és megcsinálták az MSZP-t. Szétromboltak mindent. Precíziós gépeket ócskavasnak adtak el. Máig él és virul a cég, amely megvette. Miért kellett szétverni például az Ikaruszt? Nem igaz, hogy buszokat csak Kelet-Európának gyártottunk. Chicagóban is futottak magyar buszok.

– *Mit csinálsz szabadidődben?*

– Sokat túrázom. Előfordult, hogy csak akkor jöttünk elő a Bakonyból, mikor elfogyott a kajánk. És természetesen járok edzőtáborokba. Nemcsak jó kondícióban tart, hanem kikapcsol a munka után. A zajos élet után mindenki számára szükséges a természetben való feltöltődés.

– *Hallottam, hogy jártas vagy a gasztronómiában.*

– Nagyon szeretem a töltött káposztát, a székelykáposztát, a tepsis krumplit, a lecsót minden nap meg tudom enni, és kedvelem a szerb ételeket.

– *Olvasod A Szabadságot?*

– Párttag vagyok. Ez biztosan kérdés? ■

A BALOLDAL MI VAGYUNK!

Államosítás! Számonkérés! Munkahelyteremtés! – ezzel a hármas jelszóval vág neki az áprilisi parlamenti választásoknak a Munkáspárt. A Központi Bizottság szombati ülésén elfogadta az országos választási listát, és döntött a megyei listavezetők személyéről is.

Thürmer Gyula, a Magyar Kommunista Munkáspárt elnöke kijelentette: csak a Munkáspárt képviseli a baloldalt a következő választásokon. Erről a párt választási programját megerősítő ülésen beszélt, ahol kimondta, hogy államosítani kell az 1990 után privatizált vagyont, magyar kézbe kell venni a közüzemeket, a mezőgazdaságot és az ipart, a vasúti teherszállítást, valamint az OTP-t is állami tulajdonba kell venni. Thürmer Gyula kifejtette: a multinacionális cégek lejáráó szerződéseit nem kell meghosszabbítani, ugyanakkor támogatni kell a magyar vállalkozókat. Azt is kimondta,

hogy szükség van számonkérésekre, mert „azok, akik loptak, csaltak, korrumpálódtak, azoknak nem a politikában, és főleg nem a Parlamentben a helyük”. A Munkáspárt a nemzetközi kapcsolatokat is új alap-

ra helyezné, “nem a Nemzetközi Valutaalap és nem a nemzetközi tőkéskörök érdekeit segítené”, hanem azt tartaná szem előtt, hogy mire van szüksége Magyarországnak.

A MUNKÁSPÁRT TERÜLETI LISTÁINAK VEZETŐI

- **Dr. Thürmer Gyula**, Budapest
- **Kajli Béla**, Pest megye
- **Berényi Imre**, Győr-Moson-Sopron megye
- **Gelb Zoltán**, Baranya megye
- **Kalapos Mária**, Bács-Kiskun megye
- **Juhász Norbert**, Heves megye
- **Gál Ferenc**, Békés megye
- **Budai Ferenc**, Borsod-Abaúj-Zemplén megye
- **Szabó Jenőné**, Csongrád megye
- **Espár István**, Fejér megye
- **Edelényiné Nagy Mária**, Hajdú-Bihar megye
- **Tóth István**, Komárom-Esztergom megye
- **Szabó Lászlóné**, Nógrád megye
- **Bencsik Mihály**, Szolnok megye
- **Szabó Imre**, Somogy megye
- **Tóth Péter**, Szabolcs-Szatmár-Bereg megye
- **Váncsa Csaba**, Tolna megye
- **Székely Sándor**, Vas megye
- **Borbás István**, Veszprém megye

MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT ORSZÁGOS LISTÁJA

2010 PARLAMENTI VÁLASZTÁS

1. Dr. Thürmer Gyula	közgazdász, a Munkáspárt elnöke, 57 éves
2. Karacs Lajosné	vállalkozó, a Munkáspárt alelnöke, 60 éves
3. Vajda János	pártalkalmazott, a Munkáspárt alelnöke, 59 éves
4. Dr. Frankfurter Zsuzsanna	orvos, a Központi Bizottság tagja, 56 éves
5. Gilicze Attila	postás, az Elnökség tagja, 36 éves
6. Váncsa Csaba	munkás, a Központi Bizottság tagja, 36 éves
7. Szabó Tamás	egyetemi hallgató, a Baloldali Front elnöke, 23 éves
8. Kajli Béla	nyugdíjas, az Elnökség tagja, 65 éves,
9. Bencsik Mihály	nyugdíjas, a KB tagja, Jász-Nagykun-Szolnok megyei elnök, 67 éves
10. Fogarasi Zsuzsanna	pártalkalmazott, a Központi Bizottság tagja, 40 éves
11. Kovács István	pártalkalmazott, a Központi Bizottság tagja, 41 éves,
12. Berényi Imre	egyetemi hallgató, 26 éves
13. Fléger Tamás	munkás, a Központi Bizottság tagja, 57 éves
14. Csikány Józsefné	nyugdíjas, a KB tagja, a Nőtagozat elnöke, 59 éves
15. Juhász Norbert	személy- és vagyonőr, a Központi Bizottság tagja, 21 éves
16. Kerezi László	alkalmazott, az Elnökség tagja, 56 éves
17. Paulik Péter	biztonsági szakember, a Központi Bizottság tagja, 50 éves
18. Váncsa Csabáné	alkalmazott, 34 éves
19. Gulyás János	Borsodbóta polgármestere, 54 éves
20. Belovitz Károly	erdész, a KB tagja, Győr-Sopron-Moson megyei elnök, 59 éves

MOST A GYŰJTÉS A LEGFONTOSABB!

A nagy szavaknak lejárt az idejük. A választások itt állnak a kapuban: egy hónap múlva kihordják a kopogtatócédulákat, s ha az első 10-15 napban nem gyűjtjük be a jelöltjeinket megállító lapokat, végünk van. Game over.

Ezek nem üres sorok: ez a véres valóság.

Ha nem állunk startra készen az első nap előtt, ha nem indulunk hajnalban az első napon, ellenfeleink fizetett „hordárai” elszedik az összes kopogtatócédulát az emberektől, akik sokszor meg sem gondolják, kinek adják a cédulákat.

Mindenütt nekünk kell elsőnek lennünk!

Azoknál is, akikről tudjuk, hogy ránk várnak, de főképp azoknál, akiknek szükségük van még egy jó szóra, még egy bátorításra, hogy merjék nekünk, a Munkáspártnak adni a „kopogtatót”. S ha valaki észérvek miatt nekünk adta a lapját, miért ne menne el szavazni, ránk?

Nehéz harc ez, én csak Budapestről tudom, mennyire utálják az emberek, hogy idegenek ötpercenként rájuk csöngetnek, a lakásukban zavarják a nyugalmaikat. Mégis, ahol jártam, főként társasházakban, a kedves, mosolygós hangra kinyitották a kaput: „Jó estét kívánok, kopogtatócédulát jöttünk gyűjteni, megtenné, hogy beenged?” - sok helyen meg sem kérdezték, kinek gyűjtünk, csak berregett a kapunyitó.

Sokan mondták akkor is – most is fogják – a Munkáspártnak úgy sincs esélye. Nekik mondjuk el, hogy igenis, van! Nemcsak nekünk, az egyszerű, dolgo-

zó embereknek is. Mert lehet, hogy ma az 1 százalék is eredmény lehet, holnap bent leszünk a parlamentben, s felszólalhatunk mindazokért az elnyomottakért, akikért küzdünk, húsz éve immár.

Nálunk nincsenek korrupt, köpönyegforgató politikusok, nincsenek botrányok, viszont vannak megmozdulások a kilakoltatások, a kórház-privatizáció, a jogtalan elbocsátások ellen.

Lehet, nálunk sok az idős párttag, de ennek is oka van: az idősök megélték az előző rendszer napsugarát és árnyoldalát is, de mégis itt vannak – a mostani rend-

szerben sokkal rosszabbul élnek, mint annak idején.

S vannak fiataljaink is, szerencsére most már szép számmal: ők csak a kapitalizmus kizsákmányolását, a munkanélküliséget, a tandíjat, a kiszolgáltatottságot ismerhették meg. Ezért vannak velünk – változtatni akarnak a sorsukon!

Minden szavazónak szüksége van a változásra: munkára, tisztességes egészségügyi ellátásra, oktatásra, nyugdíjra, törvényes rendre és élhetőbb életre. Melyik szavazó mondhatja most el, hogy mindezt megkapja? Egyik sem, kivéve, ha valamelyik gazdag-negyed villájának kapuján kopogtatunk. De hát azt minek tennénk? Őket már valahol megvették. Valakik...

Rengeteg kifogást találhatunk, miért nem megyünk kopogtatócédulát szedni. Idősek vagyunk, betegek, dolgozunk (szerencsére), sorolhatnám. Itt is megvan a megoldás: szomszédja, barátja, ismerőse, boltosa mindenkinek van. Legalább tőlük kérjük el!

Mi, a férjemmel más taktikát alkalmazunk. A kopogtatócédula-gyűjtés első hetében mi szabadságot veszünk ki. Után, lépcsőházban, ajtóról ajtóra járva agitáljuk az embereket: a kopogtatót nekünk adják.

Most győznünk kell!

CSEH KATALIN

Fejérben felkészültek a választásokra

A Fejér megyei pártszervezet még az ünnepek előtt tartotta éves beszámoló aktíva-értekezletét. Fejér megye sincs jobb helyzetben – emelte ki Espár István megyei elnök – mint a többi megye. A tagság sem fiatalabb, a pénz sem több. A hiányosságokat jó szervezéssel igyekeznek ellensúlyozni. Az eredmény sem marad el. A megyei pártszervezet teljesítette a pénzgyűjtéssel kapcsolatos tervet, sikeresen terjesztették Az elsikkasztott ország című könyvet. S, ami a legfontosabb: megvannak a jelöltek az országgyűlési választásokra, s konkrétan előkészítették a kopogtatócédulák gyűjtését is. Nem az orruk után mennek a gyűjtők, hanem előre végiggondolt útvonalon. A rendezvényen részt vett Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke is, aki az esti órákban dedikálta könyvét a székesfehérvári Alexandra könyvesboltban.

LEFEJEZTÉK A SZAKSZERVEZETET

Jogellenes sztrájk szervezése miatt huszonkilenc dolgozóját rendkívüli felmondással elküldte a munkáltató, míg a kézbesítők munkabeszüntetésében részt vevő mintegy 120 dolgozót írásbeli figyelmeztetésben részesítette. A Kézbesítők Szakszervezetének felhívására 2009. december 22-én mintegy 150, december 23-án pedig 100 kézbesítő nem vette fel a munkát. Az elbocsátottak között nem csak a sztrájkbizottság vezetői – így Gilicze Attila, a Munkáspárt elnökségének tagja – vannak, hanem olyanok is, akik ebben az időben szabadságon voltak. Nem maguktól mentek, a Posta küldte őket – ugyanis a vállalatnál a dolgozó szabadsága egy részéről nem dönthet szabadon.

A helyi postavezetők a felmondást és a figyelmeztetést egy hete csütörtökön adták át az érintetteknek. A döntést „árnyosnak és jogszerűnek” tartja a Magyar Posta, amely a jövőben is „kész együttműködni a szakszervezettel”. Kár, hogy lépésével gyakorlatilag lefejezte a érdekvédőket.

Sztrájkra fel!

Ahhoz, hogy valaki sztrájkolni kezdjen, nem kell szakszervezeti tagnak lennie. Ha minimum 10 ember összeáll a gazdasági és szociális érdekeik biztosításának érdekében (ahogy a sztrájk törvény írja), akkor legális a munkabeszüntetésük. Társadalmi szervezetnek minősül a tömörülésük. Kijelölik azt a személyt, aki tárgyal majd a nevükben, képviseli a véleményüket. Egyetlen munkavállaló azonban nem sztrájkolhat: ez kizárólag kollektív jog. A meglévő sztrájkfelhíváshoz azonban már az egyének is csatlakozhatnak.

A jogszerű sztrájkban résztvevő dolgozókkal szemben a munkabeszüntetés befejezését célzó kényszerítő eszközökkel nem lehet fellépni. Tehát nem fenyegetheti a munkaadó kirúgással a dolgozót azért, mert részt vesz benne. A sztrájk befejezése utáni „megtorlás”, esetleges elbocsátás esetén a Munkaügyi Bíróság elé lehet vinni az ügyet. Ha azonban a sztrájkot a munkaügyi bíróság jogerősen is jogszerűtlennek mondja ki, akkor a munkaadó rendkívüli felmondással elküldheti a munkabeszüntetésben részt vett dolgozóit.

A szakszervezet elbocsátott vezetői most a munkaügyi bírósághoz fordulnak. Hasonló ügyben született már legfelső fokon is olyan ítélet, amely végül a szakszervezeteknek adott igazat. A Liga szakszervezet szerint a Posta egyértelművé kívánja tenni, hogy nem tűri a munkavállalók ellentmondását, és azt üzeni a dolgozóknak, hogy hasonló megtorlásra számíthatnak bármilyen akció tervezésekor.

A hasonló helyzetben lévő BKV dolgozók szakszervezetének szóvivője, Nemes Gábor szerint az elmúlt napok történéseit átláthatóan intézményesített megfélemlítésnek nevezte. Felháborító és visszautasítandó, hogy rendkívüli elbocsátásokkal mondanak fel dolgozóknak, ez ellen a szakszervezetek mindent be fognak vetni. A héten a Munkáspárt a szakszervezetekkel együtt tiltakozott a Posta székháza előtt. ■

VÉDJÜK MEG A POSTAI KÉZBESÍTŐKET!

A Magyar Kommunista Munkáspárt Elnöksége elítéli a Magyar Posta döntését arról, hogy a decemberi sztrájkban való részvételért 29 postai kézbesítőt azonnali hatállyal elbocsátott.

A Magyar Posta vezetői – ahelyett, hogy tisztességes bért fizetnének a postásoknak, és részesedést adnának a dolgozóknak a vállalati ingatlanok eladásából származó milliárdokból – megfélemlítik a postai dolgozókat. Arra törekednek, hogy lefejezzék a Kézbesítők Szakszervezetét, amely a legkövetkezőtesebben áll ki a postai dolgozók érdekeiért, és ezzel együtt ellehetetleníték a szakszervezetek harcát a postai intézményekben.

A Munkáspárt üdvözli, hogy a Liga Szakszervezetek támogatásukról biztosították a kézbesítőket. A Munkáspárt hasonló szolidaritásra hívja fel a többi szakszervezetet is, valamennyi szervezett dolgozót. Ha ma eltűrnék a kézbesítők, a BKV buszvezetők megfélemlítését, holnap megfélemlítenek minden dolgozó embert. Védjük meg a kézbesítőket!

A Munkáspárt nem hallgathat arról, hogy a Kézbesítők Szakszervezetének utárára tett vezetői között van Gilicze Attila is, aki egyben a Munkáspárt Elnökségének tagja. Az eset példátlan, soha korábban nem történt ilyen megtorló intézkedés egy munkáspárti politikus ellen sem.

Magyar Kommunista Munkáspárt

Az EGIS gyógyszergyárnál szórólapoztunk

Múlt pénteken kora reggel a kőbányai Egis Nyrt. bejárata előtt dolgozott a lelkes kommunista brigád. Sajnos itt is megtapasztalhattuk, hogy erősen csökkent a dolgozók létszáma. Többségük valószínűleg pont ezért vette szívesen kézbe a munkáspárti propaganda kiadványt. Az emberek előbb-utóbb rájönnek a kapitalizmus álságos voltára, és nyitott szemmel és szívvel keresik az igaz szót, a jövőbe vezető gondolatot. Biztonsági őrök jelentek meg a kapu előtt, és megkértek, hogy menjünk át a túloldalra, mert a bejárat előtt tilos a politikai tevékenység. A sötétben mégis sokan elfogadták a választási programunkat, még további újságot is kértek.

MIVEL FENYEGETŐZIK A MAGYAR GÁRDA?

Egy reggel a Kossuth Rádió híradásában újra „kabarénak” lehettem fültanúja. Olyan érzésem volt, mintha egy focimecc közvetítését hallgatnám.

A lelkes riporter – természetesen helyszíni közvetítéssel – szinte másodpercenként ismertette a legfrissebb híreket a betiltott Magyar Gárda sokadik tárgyalását megelőző helyzetről.

Tette ezt olyan izgatottan, mintha létkérdése lenne a Magyar Gárda problémájának ténye.

Csak röviden szólnék az „évszázad pere” (sic!) bemutatásáról: éppen kik vonulnak az utcán a Bíróság épülete előtt, gárdisták-e, vagy sem? Lengeti-e valaki az Árpád-sávot zászlót?

Riporterünknek csalódva kellett bejelentenie, hogy az utcán „csak” békésen munkába igyekvő emberek találhatók, a Rendőrség meg hamarosan lezárja a területet.

A lényeg azonban a végére tartogatta: a Magyar Gárda vezetői és ügyvédei (figyeljünk, egy illegális szervezet vezetői, akik ugye nem is létezhetnek egy betiltott szervezet esetében) – bejelentették nyilatkozatukban, hogy amennyiben a Fővárosi Bíróság nem helyezi vissza a Gárdát törvényes keretek közé, akkor a Legfelsőbb Bírósághoz fordulnak. S ha ez sem segítene, úgy a strassbourgi Emberjogi Bírósághoz fordulnak panaszukkal.

Na, itt jót nevettem!

Ők is tudják, mi is, hogy ezt soha nem fogják meglépni. Ezt a fenyegetést csupán a médiának szánják, hisz ez is része a körülöttük zajló cirkusznak. De azt is tudják, hogy sok agyimosott hallgató ezt is elhiszi, és megint ezt a fasiszta förmedvényt fogja sajnálni, anélkül, hogy a dolgok mögé nézne.

A betiltott Gárdának több oka is megvan rá, hogy ne forduljon Strassbourghoz: az első ok nagyon is kézenfekvő – ennek a pernek semmi köze nincs az emberi jogok megsértéséhez. Pont fordítva: itt a Gárda sértette meg más embercsoportok jogait azzal, hogy vezetőik gyűlöletbeszédet tartottak, és erőfitogtató felvonulásaikkal rettegesben tartották a józan társadalmat.

A másik okról a nagytőkét szolgáló média, de a Gárda „vezetői” is szemérmesen hallgatnak – „hogy immár 62 éve létezik a Párizsi Békeszerződés.

Ezt Magyarország is aláírta, még 1947-ben. Ez a szerződés pedig minden fasiszta, irredenta, revizionista szervezetet eleve megtilt Magyarország területén!

A lexikonban ott a definíció: „Fasiszmus: a kapitalizmus általános válságának kibontakozása idején keletkezett szélsőségesen reakciós burzsoázia ideológia, politikai irányzat és uralmi forma. A burzsoázia saját felfegyverzett zsoldos alakulatainak provokációval és terrorakcióival harcol politikai ellenfelei, főképpen a szervezett munkásság ellen. Ideológiájának főbb alkotóelemei: a legszélsőségesebb nacionalizmus, a faji felsőbbrendűség hirdetése, az antiszemitizmus, az egész társadalomra kiterjedő militarizmus, az imperialista hódító háború nemzeti céllá emelése, a legbrutálisabb antimarxizmus és antikommunizmus, anti-liberalizmus és antiparlamentarizmus, kispolgári antikapitalizmus. Belpolitikájának lényege az alapvetően demokratikus jogok felszámolása.”

Kell bizonyítani, hogy a Gárda teljesen megfelel a fenti meghatározásnak? De ezeket a mondatokat át lehet ültetni nemcsak a Magyar Gárdára, hanem a jelenkori Magyarország gazdasági válságba süllyedt helyzetére is!

Innen üzenem a burzsoázia láncos kutyáinak (bíróság, rendőrség, média, politiku-

sok): Hölgyeim és Uraim! Fejzék be a Gárda körül – az Önök által mesterségesen gerjesztett – hisztéria-keltést! Ugyanis itt nem a Gárda a probléma, hanem maguk! Ha betartatnák a Párizsi Békeszerződést, rögtön megszűnne a „Gárda-probléma”.

Igaz, akkor miről beszélnének az Önök által uralt médiában? Még előjönne olyan „kínos” témák is, mint mondjuk az, hogy a felnőtt, munkaképes lakosság nagy része immár 20 éve nem dolgozik, és nem azért, mert nem szeretne, hanem azért, mert a maguk emberellenes rendszere egyszerűen nem tud számára munkát biztosítani!

Vagy esetleg a kelleténél jobban megbolygatná valaki az éhező gyermekek ügyét? De lehetne még ezer és egy dolgot sorolni, vég nélkül.

Eljuthatnánk oda, hogy az Önök által, immár 20 éve „kitermelt”, romokban álló, megálázott és nyomorba taszított Magyarország groteszk és morbid helyzetéről tudósítana a média.

Az igazságról, mellébeszélés helyett. Mi lenne akkor?

Hölgyeim és Uraim! Itt egy héten belül forradalom lenne! ■

Szálasi Ferenc napjainkban

Az RTL Klub XXI. század című műsora napirendre tűzte Szálasi Ferenc bemutatását a mai nemzedéknek, korabeli filmek és a megszólaltatott történészek kommentárjai alapján. Ő volt ugyanis a hungarista irányzat vezetője, prófétája az 1935-1945 közötti időszakban.

Akik átélték a második világháború mozgalmas és tragikus időszakát, elcsodálkoztak, miként lehet egy tömeggyilkost szinte „szentté” avatni. Ám a fiatal generáció számára minden „vice” új, őket még tudják egy nemtelen cél érdekében manipulálni.

A „szakemberek” által felvázolt politikai életrajzából kifejtették mindazt, amiért őt a népbíróság 1946-ban halálra ítélte. Azt nem tagadhatták, hogy a nyilas éra alatt irtották a katonaszökevényeket, a zsidókat, cigányokat, melegeket, kommunistákat, szociáldemokratákat, polgári demokratákat, de hitelt adtak annak, miszerint mindez Szálasi tudta nélkül történt.

Holott a vezér totális diktátor volt, nélküle egy legyet sem lehetett agyoncsapni.

Amikor az egyik újságíró felvetette neki, hogy csak a vétkes zsidók megbüntetésével tud egyetérteni, kijelentette: nem lehet kiválasztani a poloskákat, hogy ez megcsípett, ez nem. A nyilas pártszolgálatosok kiélhették szadizmusukat (fosztogatással összekapcsolva). Nem igaz, hogy Kun páter a saját számlájára hajtotta végre – Krisztus nevében – a Duna-parti tömeggyilkosságokat. Amikor a románok átálltak az antifasiszta koalíció oldalára (1944. augusztus 23.), a nyilas kormány folytatta az értelmetlen háborút, előidézve az ország lerombolását, a háborúba kényszerített katonák pusztulását. A népbírósági tárgyaláson azt vallotta: nem akarta kiirtani a zsidóságot, csak munkaerejük maximális kihasználására törekedett, és nem hisz abban, hogy a számlájára írt vádak megtörténtek volna. Máshol viszont azt fejtegette, ő nem antiszemita, hanem aszemita, s ezért célja az Endlösung, a számukra nem-kívánatos elemek kiirtása (lásd Szálasi naplóját!).

A hungarista vezetők, a népbíróság ítélete alapján megkapták kiérdemelt büntetésüket.

HEGEDŰS SÁNDOR

Az én húsz évem – Szabó Lászlóné

A SZABADSÁG A MUNKÁSPÁRT 20. SZÜLETÉSNAPIJA ALKALMÁBÓL SOROZATOT INDÍT „AZ ÉN HÚSZ ÉVEM” CÍMMEL. A MUNKÁSPÁRT TÖRTÉNETE – KÖZÖS HARCUNK HISTÓRIÁJA. NAGYGYŰLÉSEKRŐL, FELVONULÁSOKRÓL ÉS VÁLASZTÁSOKRÓL ÉPPÉGY SZÓL, MINT A MINDENNAPI MUNKA, A SZÓRÓLAPOZÁS, A KOPOGTATÓCÉDULA GYŰJTÉS VAGY AKÁR CSAK EGY PIACI BESZÉLGETÉS „APRÓ” PILLANATAIRÓL. VÁRJUK MINDAZON PÁRTTAGJAINK ÍRÁSAIT, AKIK ÚGY GONDOLJÁK, HOGY A MUNKÁSPÁRT KÖZÖS KINCSEVÉ TENNEK AZ ELMŰLT HÚSZ ÉV SZÁMUKRA FONTOS, EMLÉKEZETES PILLANATAIT. EZÜTTAL SZABÓ LÁSZLÓNÉ EMLÉKEIT IDÉZZÜK FEL.

BEÁLLÍTOTSÁG

Sokat vitatkoztam idős, bölcs édesapámmal, egykori kommunistával, hogy Horn Gyula rosszabbat tett a magyar népnek, mint Antall József.

„Antall József elkótyavetyélte a népvagyonát! – mondta.

„De Horn kijelentette, soha nem cselekedett olyat, ami a dolgozó nép kárára lenne, miközben eladta – a világon egyedülállóan – a fejünk fölül az energiaszektor, ezzel kiszolgáltatottá tette a magyarokat a tőkéseknek. Antall legalább bevallja, hogy jobboldali, kapitalista, míg Horn a baloldali eszmeiség mögé bújva, szemfényvesztő módon lejáratja az eszmét” – válaszoltam.

Ezt a vonalat tartom manapság is az MSZP egyik főbűnének. A munkásmozgalom története osztályharcok története. A Munkáspárt története választási harcok története. Megpihenni nem le-

het. Minden pillanatunkban kommunista módra kell cselekednünk!

Gyakran tanítok gyerekeket. Pénzt nem kérek érte, magamban reménykedem, talán észreveszik, a kommunista önzetlenül ad. Nem minden a pénz. Igaz, manapság bolondnak nézik, aki ezzel nem törődik.

VÁLASZTÁSOK

Visszagondolva a 2006, 2002, 1998-as választásokra, örömmel és elégedettséggel nyugtázom, hogy minden alkalommal – országosan – az élen végeztem. Ha mindenki ennyit teljesített volna, ma parlamenti párt lennénk. A sikeres választási eredményeimnek is köszönhetően kaptam meg a Munkáspárt Aranyjelvényét. Az ajánlószervények egy hét leforgása alatt többszörösen is rendelkezésemre álltak. Előtem van az akkori megyei elnök, Urbán elvtárs arckifejezése, amint kérdi a hivata-

li ügyintézőt – aki, mivel elsőként adtuk be az ajánlószervényeket, kérdőn tekintett a leadott ezer cédulára – adjam a másik ezret is? Csak Önt szerettem volna megkímélni a fáradságos számlálástól. Természetesen elég volt a leadott ezer is. Az emberek szívesen adták ajánlásukat, bíztak bennem.

„EMLÉKKÉP”

A NATO-szavazás évének tavaszán tudomásomra jutott, hogy egy szombat délelőtt Salgótarjánban a parlamenti pártok országos vitát rendeznek a NATO-ba való belépésünkről.

A tanácskozáson részt vett Póda Jenő az MDF, Gyuricza Péter az SZDSZ, Lányi Zsolt a Kiszgazdapárt részéről. Én egyedüli nőként voltam jelen a Munkáspárt képviselőként.

Természetesen a NATO tagság ellen emeltem szót. Kiemeltem, itt a lehetőség: mindkét nagyhatalomtól függetlenné váljunk, Magyarország sajátos viszonyinak megfelelően önálló állammá váljon.

Hosszasan érveltem amellest, hogy a NATO-nak telhetetlen gazdaként semmiféle mennyiségű befizetés nem elég, beleértve az emberéleteket is. Hogy stílusos legyek, ingünk-gatyánk rámeleg, hiszen mindezeket a szociális szférából vonják el. A következmény mindannyiunk számára ismert. Szél ellen nem lehet...

AZ EURÓPAI UNIÓ „BAL” OLDALA

2004 tavaszán az Európai Parlament baloldali szárnya pártjának végrehajtó bizottsági tagjává választottak. Rám szakadt a felelősség súlya. Magyarországot képviselem!

Minden mozdulatom, mondatom egyenlő a magyar kommunisták véleményével.

Elsőként Pozsonyban mondtam rövid beszédet, ami után egy idős férfi ölelt át, gratulált a kemény kijelentésekhez, és kérte, adjam át üdvözlését elnökünknek. Ő volt Hans Morrow, a Német Demokratikus Köztársaság utolsó miniszterelnöke.

Minden végrehajtó bizottsági ülésen elmondtam a véleményem. Mikor bekapcsoltam a mikrofont, már mindenki tudta; ez a nő egy ortodox kommunista.

Két fontos határozatmódosítás fűződik a Magyar Kommunista Munkáspárt nevéhez: 1. A Munkáspárt számára 1956 ellenforradalom volt. 2. Sztálin munkáspártját hitelesen értékeljük a történészek.

Személyesen foghattam kezét Evo Morales bolíviai elnökkel és Venezuela elnökével, Hugo Chavezzel is válthattam szót. Kedves barátaimmá váltak Csehország, Finnország, Belgium, Hollandia akkori kommunista vezetői és képviselői, akik megfigyelők voltak, és szorgalmazták az új Kommunista Internacionálé létrehozását.

Így utólag nem bánom, hogy befejeztük az EU baloldali tagságot. Mi nem a szociáldemokrácia hívei, az USA kiszolgálói vagyunk, s hiába próbáltuk felhívni figyelmüket a baloldali értékekre: a kapitalizmust csak a kommunisták bírálták.

A mi helyünk a Kommunista Internacionáléban van!

JELEN ÉS JÖVŐ

Jelenlegi napjaink harcokkal tele. Harcolok a buszmegállóban, az orvosi rendelőben, és főleg azokkal, akiket már nem érdekel semmi.

Számomra legfontosabb kérdés: hogyan lehet szívükhöz, majd értelmükhöz férközni? Félek, mire rádöbbennek kizsákmányolásukra, már késő lesz. Miért hagyjuk, hogy a nép nyakán még a rakétakorszakban is élősödők tanyázzanak? Miért nincs munka, értelmes élet? Miért nem vehet a bőség kosarából mindenki egyaránt, munkájának megfelelően?

A miértetek sokasodnak. Kitelepüléseink során a fiatalokkal szeretek elbeszélgetni, hiszen a jövőjük a tét. Meggyőződéseim, a miértetekre csak a Magyar Kommunista Munkáspárt tudja a választ, de csak akkor győzhetünk, ha egymást és önmagunkat is becsüljük. Kommunistának lenni életforma. Könnyű érveket hoznunk, hiszen a szó a szívünkből, meggyőződésünkből jön. ■

HARCOS NŐTAGOZATOT!

CSIKÁNY JÓZSEFNÉ, A MUNKÁSPÁRT NŐTAGOZATA ELNÖKÉNEK BESZÉDE A PÁRT 20. SZÜLETÉSNAPOJÁN

Ma ünnepelni jöttünk, és elmondhatjuk, hogy van mit. Sokszor szerették volna teljesen szétverni a pártunkat, de mi nem hagytuk. Erősebbek voltunk az ellenségnél, és erősebbek vagyunk ma is. Mi hiszünk a szocializmusban, hiszünk a dolgozó emberben, és ez adja a mi erőnket.

Nőtagozatunk 1992-ben alakult Pest megyében, Thörköly Jánosné vezetésével. Halála után én lettem a Nőtagozat vezetője. Fő célunk, hogy a szimpatizánsokat befogadjuk a párt nőtagjai közé.

Mit tettünk az elmúlt években? Nőtagozatunk mindig aktívan segítette pártunkat a parlamenti és önkormányzati választásokon. Gyűjtöttük a kopogtatócédulákat, és ebben jövő februárban sem akarunk lemaradni.

Szolnoki Nőtagozatunk csodálatos kézimunka-kiállítást szervezett. Részt vettek a kézimunkáikkal a párizsi kiállításon is.

Sokat segítettünk az árvízkárosultaknak, támogattuk a rászoruló szegény családokat. Az ország minden részében gyűjtöttünk ruhákat a szegényeknek.

A Munkáspárt segítségével állami gondozott gyerekeket tudtunk üdültetni. Nagycsaládosokat, akik nem jutottak volna el nyaralni sehova.

Anyagiakban, ahogy tudjuk, segítjük a pártunkat. Mi üzemeltetjük a büfét a pártrendezvényeken, s ennek bevételét támogatásként befizetjük.

Az elmúlt években sokan eltávoztak közülünk, köztük Kapcsos Emilné, Zita, a nőtagozat alelnöke. Elvtársaink emlékét megőrizzük!

Nőtagozatunkra is igaz az, amit a pártban is látunk, hogy fogyunk, idősebbek leszünk. Nincs mit tenni: fiatalítani kell! Örömmel látom, hogy fiatalabb párttagjaink közül többen is elhozzák feleségüket, kedvesüket a rendezvényeinkre. Jöjjenek közeink! Vegyék át a stafétabotot! Teremtsenek igazi, harcos női szervezetet!

Kérem a párt minden tagját, elvtársainkat és elvtársnőinket, hogy tegyünk meg mindent azért, hogy a Munkáspárt sikeresen szerepeljen a választásokon. Egyetértünk elnök elvtárrsal abban, hogy az emberek viszonya megváltozott a Munkáspárttal kapcsolatban. Soha ennyire még nem fogadták el a pártot, mint ma. Ez komoly, talán vissza nem térő esélyt jelent! De ezt az esélyt csak akkor tudjuk kihasználni, ha minden erőnkkel gyűjtjük a kopogtatócédulákat, és anyagilag is támogatjuk a pártot. Sok pénzre van szükség, és ezt csak mi tudjuk előteremteni. Ez ma igazi forradalmi tett!

A ROMÁNIAI ELLENFORRADALOM

Húsz esztendeje, 1989. decemberében katonai puccsal megdöntötték hatalmát, és rövid tárgyalás után látványosan kivégezték Nicolae Ceausescu-t, aki 1965 óta vezette a Román Kommunista Pártot, és 1967 óta a román államot. Halálának körülményeit máig homály fedi. A Ceausescu elleni államesély főként ürügy, eszköz volt. A cél a romániai szocializmus megdöntése, a tőkés ellenforradalom végrehajtása volt.

TÖRTÉNELMI CIKKAJKOK

Nicolae Ceausescu 1965-ben, 47 évesen lett a szocialista Románia vezetője. De hogyan is jutott el idáig Románia? Az ország 1918 után a haladó hagyományok és a szélsőséges jobboldali erők szorításában élt. A 19. század szellemi vezetői, Nicolae Balcescu, Mihai Eminescu előremutató gondolatai egyrészt, és a nagyromán sovinizmus másrészt befolyásolták a munkásság és az értelmiség gondolkodását. 1921 májusában a Román Szociáldemokrata Párt baloldala levált, és megalakult a Román Szocialista-Kommunista Párt, mely később Romániai Kommunista Párt néven folytatta munkáját. Első vezetője Gheorghe Cristescu volt. 1924-ben a párt csatlakozott a III. Internacionáléhoz. A liberális kormány betiltotta, mert úgymond „románellenes tevékenységet folytat”. 1945-ig a párt főtitkárai a kisebbségek köréből kerültek ki. Közlös Elek – magyar, Vitalij Holostenko – ukrán, Alexandru Stefanski – lengyel, Eugen Iacobovici – magát románként valló zsidó, Boris Stefanov – bolgár, Goldberger István – magát magyarnak valló zsidó, Fóris István – magyar. Ezekben az években valódi internacionalista pártként, minden nemzetiségi ellentétől mentesen működött. 1930-ban a tagság 26 százaléka magyar, 23 százaléka román, 18 százaléka zsidó, ezen kívül orosz, ukrán, lengyel, török, bolgár és más kisebbségekből tevődött össze. Az illegális párt taglétszáma 1000-2000 között mozgott.

Hasonlóan más szomszédos országok forradalmi pártjaihoz, a kommunisták egy része otthon küzdött, másik részük szovjet emigrációban. A két „frakciót” megkülönböztették, és nézeteltérések is adódtak a moszkvaiak hazatérése után,

bár az otthon maradtak természetes szövetségesként tekintettek a Szovjetunióra, s elfogadták tanácsait. Ana Pauker, aki ortodox zsidó családban született, 47 évesen lett Románia külügyminisztere, és a párt egyik tényleges vezetője, Dej vetélytársa. Külügyministersége idején, 1947-52 között több mint 100 ezer zsidó vándorolt ki Izraelbe. Pauker 1952-ben cionista összeesküvés és pártellenes tevékenység vádjával börtönbe került, ahonnan Sztálin halála után szabadult, de a nagypolitikába sohasem térhetett vissza.

SIKEREK A ROMÁN SZOCIALIZMUS ÉPÍTÉSÉBEN

Gheorghe Gheorghiu-Dej a felszabadulásig az idő nagy részét börtönben töltötte a Grivita-i sztrájkok szervezése és kommunista agitáció miatt. 1944-ben lett a párt vezetője, és lényegében 1965-ig helyén maradt. 1944-ben ő volt az egyetlen román nemzetiségű a Központi Bizottságban. 1948-ban a Romániai Kommunista Párt és a Román Szociáldemokrata Párt egyesült, és a Román Munkáspárt nevet vette fel. Vezetője Dej maradt.

Határozottan alkalmazta a Szovjetunióból átvett módszereket, a mezőgazdaság kollektivizálása és az államosítás is az ő nevéhez kötődik. Az ország gyors fejlődésnek indult minden téren. Az ötvenes évek közepére a lakosság élelmiszer-ellátása javult, az iparosítás következtében hatalmas tömegek kaptak munkát. Az oktatás kiváló színvonalon folyt román, magyar és német nyelven. Erdélyben, a pártiskolákban magyar nyelven folyt a marxizmus-leninizmus oktatása, rengeteg olcsó

könyvvel árasztották el a boltokat. A népi hatalom éveiben a szegény emberek képzése, az ország népének a felemelése volt a kitűzött cél – ehhez a magyar értelmiség nagy része is csatlakozott. A kisebbségek optimizmussal tekintettek a jövőbe.

Sztálin halála után Romániában is megtörtént a nagy önbírálat, de Gheorghe Gheorghiu-Dej óvatos volt. Megrögzött sztálinistának tartották. A baloldali magyar értelmiségben is törés keletkezett: a magyar értelmiség számára érdekes módon Sztálin jelentette az autonómia zálogát, hiszen a Magyar Autonóm Tartományt Sztálin határozott kérésére hozták létre.

Dej a 30-as évek végén ismerkedett meg az 1918-as születésű Ceausescuval, akit bizalmasává fogadott, de az ötvenes években mégsem biztosított számára magas beosztást. 1950 és 1954 között a honvédelmi miniszterhelyettesi tisztséget töltötte be. Ekkoriban többször hangoztatta függetlenségi, nacionalista nézeteit. 1958-tól Dej Ceausescu hatása alá került, annak ellenére, hogy régi elvtársai, még a fiatal Virgil Trofin is figyelmeztette ennek veszélyeire. A román kormány elérte, hogy kivonják a szovjet csapatokat, amelynek következtében elindult egy szovjetellenes hullám. Dej utolsó éveiben adták ki a cenzúrázatlan Marx összest. Utána már csak alapos válogatás után jelentek meg művei, később egyáltalán nem.

A CEAUSESCU-KORSZAK

Dej utódja Ceausescu lett. 1965-ben a Román Munkáspárt felvette a Román Kommunista Párt nevet, és a Román Népköz-

társaság a Román Szocialista Köztársaság névre változott. A Szovjetunióval lazábbá váltak, Kínával szorosabbak lettek a kapcsolatok. A nyugati országokkal és Izraellel is baráttá vált a viszony. Az USA szemében Románia akkor egy „barátságos kommunista ország”. Segítette ezt a folyamatot az 1968-as csehszlovákiai megszállás elítélése is.

Ceausescu maga mellé állította az antikommunista értelmiséget, nemzeti-ségtől függetlenül. Amnesztiát hirdetett, így a bebörtönzött politikai foglyok jelentős része szabadlábra került. Többen közülük párttagok lettek, és fontos gazdasági pozíciókat birtokoltak. Átalakult a közigazgatás: megszűnt a régiós felosztás, és újjáalakult a királyi időkben meghonosított megyerendszer.

A párt és ifjúsági szervezete is felhígult, elvesztette élcsapat jellegét. 1974-ben 2,5 millió párttag volt, 1989-ben a párttagok létszáma elérte a 4 milliót. A szocialista országok közül Romániában volt a legtöbb párttag, a lakosság 18 százaléka. A régi gárda eltűnt, és új arcok jelentek meg, legtöbbször minimális marxista műveltséggel, vagy annak teljes hiányával. A 80-as évek elején Május Elseje alkalmával még lehetett találkozni Marx, Engels és Lenin portréival, de 1985-re szinte mindenhol eltűntek.

Ceausescu a nyugat kedvencévé vált, Románia még hitelt is kapott, amiből lakóházakat, panelházakat, metrót és autópályát, utakat, alagutakat építettek. Ekkor építették a Trans-Fagarast a katonaság és elítéltek kivezénylésével, az Elnöki Palotát és számos kórházat, nyaralót. Hatalmas tömegek költöztek be a városokba. Ebben az időszakban ideiglenesen fellendült az életszínvonal. Alapvető élelmiszerekből és ruházati cikkekből nem volt hiány 1980-ig. Mindenki számára elérhető volt az üdülés, gyógykezelés, rehabilitáció. Ezután rohamosan zuhanni kezdett a fogyasztás. A kölcsönök lefარგása miatt minimálisra csökkent az import, és megnőtt az export. Bevezetésre került a jegyrendszer, de nem egységesen. A megyék önálló gazdálkodásra rendezkedtek be. Szébenben például még '89-ben is lehetett szalámit és vajot venni jegy nélkül, míg Fehér megyében fejenként havi fél liter olajat, 1 kg cukrot, 1 kg lisztet lehetett vásárolni, azt is csak jegyre. A többi élelmiszert sorban állással lehetett beszerezni, vagy a piacokon, ahol hamar elfogyott a vaj, sajt, szalonna, zsír. A parasztság nagy része maga termelte

az élelmiszereket, és lehetőségei szerint segítette a városi rokonokat hússal, tojással, tejtermékekkel.

A lakáshiány ismeretlen fogalom volt, mindenkinek volt fedél a feje fölött. A lakásgazdálkodás jól szervezeten működött, de a 80-as években felütötte fejét a munkanélküliség, ezzel párhuzamosan pedig a lakásépítés is lassult. Egyre nehezebben lehetett álláshoz jutni diploma nélkül. A nehéziparnak sem volt szüksége új munkaerőre, megnőtt a lézengő fiatalok – és ezzel párhuzamosan – a bűncselekmények száma.

A nemzeti kisebbségek sorsát nehezítette az úgynevezett románosítási folyamat. Székelyföldre tízezrével költöztették a románokat, míg a diplomás magyarok szinte kizárólag román területen kaptak munkát. Több helyen megszűnt a magyar tanítóképzés, a felsőoktatásban kvótarendszer lépett életbe. Bizonyos fakultásokon 1-2 százalék magyart lehetett felvenni: ilyen volt a jogi pálya és bizonyos tanári szakok. Felerősödtek a nacionalista indulatok. Ekkorra már szinte teljesen megszűnt a marxizmus oktatása.

A személyi kultusz a vezető és családja ünneplésében testesült meg, bár nem neveztek el róluk sem közterületet, sem várost. A vezetőt dicsőítő verset nem volt kötelező írni, akik ezt tették, saját akarattal írták. Az ünnepségeken való részvétel viszont kötelező volt. A kormányt nyugatra kijuttatott levelek útján bírálták, azonban volt a pártban egy belső ellenzék a régi gárdából. Silviu Brucán, Gheorghe Apostol, Király Károly, akik magas beosztást töltöttek be viszonylag hosszú ideig a pártban. A XII. Kongresszuson felszólalt Constantin Parvulescu, az RKP egyik alapító tagja, aki nagy tekintélynek örvendett a nemzetközi munkásmozgalomban. Élesen bírálta a vezetést, felhívta a figyelmet a hiányosságokra és a személyi kultusz hátrányaira. A pártfőtitkár válaszában politikai gyilkosságokkal, idegen érdekek szolgálatával és az ötvenes évek iránti nosztalgiaival vádolta a felszólalót, akit házi őrizetbe helyeztek. 1989 márciusában Parvulescu öt társával megírta „a szocializmus útjáról letért” Ceausescut bíráló levelét, amelyről a későbbi elnök, Ion Iliescu is tudott, de nem írta alá.

A TÖKÉS ELLENFORRADALOM

1989 decemberében győzött a tőkés ellenforradalom. Utána rövid ideig emelkedett az életszínvonal, elárasztották áruval az

üzleteket, azonban hamarosan bezártak több bányát és üzemet, sor került a privatizációra is. A volt ipartelepek addig is lepusztultak voltak, de mára a kiégett föld képét mutatják. Bezártak számos bányát és nagyüzemet Déván, Brassóban, Bukarestben. Megjelentek a külföldi bankok, üzletközpontok és termelőegységek. 2008-ban a román GDP 36,7 százalékát adták a multinacionális vállalatok – ami még így is jóval kisebb függőséget jelentett, mint Magyarország esetében, ahol ez elérte a közel 70 százalékot. Románia az EU és a NATO tagja is lett.

1989 után a Román Kommunista Pártot törvényen kívül helyezték. Jelenleg több kis létszámú, magát kommunistának nevező párt működik különböző nevekben. Virgiliu Zbaganu, mérnök, aki Ceausescuval soha nem szimpatizált, de magát kommunistának vallotta, úttörője volt az Új RKP megalakításának. Karizmatikus személyiség volt, aki 1992-ben újjászervezte a pártot, de röviddel azután – máig tisztázatlan körülmények között – meghalt.

Ilie Verdet, a szocialista Románia egykori miniszterelnöke, 1990-ben megalakította a Román Szocialista Munkapártot, amely 1996-ig együttműködött a kormányon lévő Szociális Demokrácia Pártjával. Belpolitikai kérdésekben nézeteltérésük támadt, és a Munkapárt felmondta az együttműködést. A pártból ekkor néhányan kiváltak, és megalakították a Román Munkáspártot. 2003-ban, főleg a helyi önkormányzatokban, a szociáldemokraták megvették a Munkapárt több képviselőjét, ami a párt kettészakadásához vezetett. Az áruelők egy része belépett a Szociális Demokrácia Pártjába, néhányan más pártokba. A magukat kommunistának vallók megalakították a Román Szocialista Szövetség Pártot (PAS), amely az Európai Baloldali Párt tagja. A 2009-ben megrendezett elnökválasztáson Constantin Rotaru elnök 0,44 százalékot ért el. Gyengítette a pártot az is, hogy többen kiváltak, és két pártot is létrehoztak: az Új Román Kommunista Pártot és a Kommunisták Szövetségét. A Szocialista Szövetség és a Kommunisták Szövetsége néhány kérdésben kritikusan viszonyul az 1989 előtti időkhez, de egészében magáénak vallja a korszak vívmányait. Az Új RKP sokkal kritikusabb, és visszanyúl a Dej által fémjelzett korszakhoz.

TÖBB LAKÁS, JOBB ÉLET, NAGYOBB BIZTONSÁG

PHENJANI TERVEK

A Koreai Népi Demokratikus Köztársaság vezető lapjai, a Rodong Sinmun, a Josoninmingun és a Chongnyonjonwi az év kezdetén a hagyományokat követve közös vezércikkben foglalták össze az ország előtt álló feladatokat. "A könnyűipar és a mezőgazdaság fejlesztésével radikális fordulatot kell elérni a lakosság életszínvonalának emelésében" – húzzák alá a legfontosabb teendőket.

A lapok kiemelik, hogy politikai folyamatosságra lehet számítani, hiszen a Kim Jong Il, az ország első számú vezetőjének nevével fémjelzett Songun-politika tovább folytatódik. A KNDK-ban így nevezik a szocialista építés ottani koncepcióját, amely az építőmunka fő mozgatójának a hadsereget tekinti.

A KNDK sikerei között említik a Kwangmyongsong-2 rakéta felbocsátását és a koreai erőkre támaszkodó nukleáris kapacitás fejlesztését, beleértve a második földalatti atomkísérletet. Az elmúlt évben a mezőgazdaság terén is jelentős változások mentek végbe, változik a koreai falu arculata.

A KNDK az idén ünnepli a Koreai Munkapárt születésének 65. évfordulóját. Ezt az alkalmat arra is használják, hogy bemutassák a koreai munkásmozgalom kiemelkedő személyiségének, Kim Irszennek az életét, és a szocializmus építésében elért eredményeket. Jelentős tervek fogalmazódnak meg a szociálpolitika terén is. 100 ezer lakást kívánnak felépíteni a fővárosban, Phenjanban.

Folytatódik a két Korea egyesítésére irányuló politika is. Az idén lesz tíz éve annak, hogy Korea északi és déli része között közös nyilatkozatot írtak alá, amely a mai napig az észak-déli közeledés alapdokumentuma. ■

„A tettekre figyeljünk...”

A gyűjtés tizennyolcadik hete (zárás 2009. december 31.)

Az összes bevétel 6.963 ezer forint. Ezt az összeget 1071 fő adományozta a szimpatizánsokkal együtt. Az egy főre jutó adomány 6.500 forint.

Kiemelt adományozóink: Vida János, Budapest 250.000 forint, Vida család összesen 355.000 forint.

Bakalisz Janisz, Budapest 30.000 forint. Keszthelyi alapszervezet 20.000 forint. Varga Imre, Halásztelek 20.000 forint. Konczos Józsefné, Orosháza 15.000 forint.

Kerekes Antal párttagunk, Kecskemét adományát tévesen közöltük, ténylegesen 25.000 forint támogatást adott.

Az adományokat mindenkinek köszönjük!

Karacs Lajosné

Segítsük a gyári demonstrációkat!

A gyárak, üzemek előtt elengedhetetlen a jelenlétünk, hiszen az ott dolgozókat így szólíthatjuk meg közvetlenül. Vannak néhányan, akik rendszeresen részt vesznek ezekben az akciókban, de gyakran szembesülnek a problémával: van hová, van kivel menni, csak a helyszínre eljutni nincs mivel.

Ezért kérjük minden gépkocsival rendelkező párttagunkat, szimpatizánsunkat, hogy segítsenek, jelentkezzenek a gyári akciókra Fogarasi Zsuzsannánál a 30/307-1166-os telefonszámon.

CSATLAKOZZ!

Ha szívesen részt vennél a gyárak előtt demonstráló, agitáló, szórólapot osztó akciócsoport munkájában, jelentkezz! Várunk, ha egyszer, várunk, ha többször is eljőnnél! Lehetsz fiatal vagy idős, párttag vagy szimpatizáns, közöttünk a helyed!

Ha gyűlölöd, ha felháborít, ha tenni akarsz az ellen, hogy embereket önhibájukon kívül megfosszanak otthonától, jelentkezz! Várnak az Otthonvédők, s az Otthonvédőkkel együttműködő munkaspárti aktivisták!

Időpontokról, helyszínekről kérj bővebb tájékoztatót a pártközpont telefonszámán, e-mail címén vagy Fogarasi Zsuzsanna budapesti alelnöktől a 06-20-463-0757 telefonszámon.

A Magyar Kommunista Munkaspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkaspárt internetcíme: <http://www.munkaspарт.hu>